ΕΤΟΣ ΙΕ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 22 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1901 Ἀριθ. 661

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία **ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.**

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καὶ ἄλλη γυναικεία ἑορτή.— Στὴν ἄγνωστη θεὰ (ποίημα ἐκ τῆς Συλλογῆς τοῦ κ. Στεφάνου Μαρτζώκη) τῆς Μαρασλείου βιβλιοθήκης. —Charlotte Corday (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλλη. — Ἡ Μάγισσα.— Γυναῖκες ἰατροὶ εἰς τὸς Κάτω Χώρας καὶ τὴν Σοιηδίαν (ὑπὸ κ. Haryett Fontauges). — Μία ἐξαετὴς πιανίστρια. Ἀλληλογραφία. Συνταγαί. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΟΡΤΗ

Αἱ γυναικεῖαι ἑορταὶ τῶν καλῶν καὶ ὡραίων πράξεων διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην τὰς ἡμέρας αὐτάς. Καὶ χωρὶς νὰ φέρουν αὗται πομπώδη χαρακτῆρα κοσμικῶν πανηγύρεων, χωρὶς νὰ λάμπουν εἰς αὐτὰς μόνον κάλλη φυσικὰ καὶ ἀβρότητες σαρκῶν καὶ πολυτελεῖς ἀμφιέσεις καὶ ἄνθη καὶ μύρα καὶ ἀδάμαντες ἀποτελοῦν μίαν ὑπερτάτην ἀπόλαυσιν καὶ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ψυχῆς.

Ποτὲ αἱ κοσμικαὶ συγκεντρώσεις μέσα εἰς τὴν χλιδὴν καὶ τὴν πολυτέλειαν τῶν ὡραίων αἰθουσῶν δὲν ἀναδεικνύουν τὴν μορφὴν τῆς γυναικὸς τόσον συμπαθῆ καὶ τόσον θελκτικὴν καὶ ἐπαγωγὸν καὶ τόσον, ἴσως, ὡραίαν, ὅσον εἰς τὰ κέντρα τῆς δράσεως καὶ τῆς ἐργασίας, εἰς τὰ ὁποῖα δύω τώρα κατὰ σειρὰν ἑβδομάδας συναθροιζόμεθα.

Μετὰ τὴν ἀδελφοποίησιν τῶν πλουσίων καὶ πτωχῶν μητέρων, μετὰ τὴν ἑορτήν, ἥτις ἐπεσφράγισε τὸ ἠθικὸν αὐτὸ συμβόλαιον τῶν εὐτυχῶν γυναικῶν μετὰ τῶν ἀποκλήρων τῆς τύχης, τῶν ὁποίων τὰ μικρά, μικρὰ παιδάκια θὰ τυγχάνουν εἰς τὸ μέλλον στοργικῆς μερίμνης καὶ μορφώσεως, μετὰ τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἑορτήν, τῆς ὁποίας πρωτουργὸς εἶναι ἡ κ. Αἰκ. Λασκαρίδου, ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ τῆς κόρης τοῦ λαοῦ, ἡ σειρὰ ἐκείνης, ἥτις ἀπὸ τὰ ὡραιότερα τῆς ζωῆς της ἔτη εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἀναλάβῃ τὸν ὡραῖον, ἀλλὰ καὶ δύσκολον ἀγῶνα τῆς ὑπάρξεως.

Δι' αὐτὴν ὀλίγη, ἐλαχίστη ὡς τώρα εἶχε ληφθῆ μέριμνα. Τὸ δημοτικὸν σχολεῖον παρέχει εἰς τὴν κόρην τῶν ἐργατικῶν τάξεων τὴν πρώτην μόρφωσιν τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ μετὰ τὴν πρώτην αὐτὴν περίοδον, ἔρμαιον τῆς τύχης, δὲν τῆς ἔμενεν ἄλλο καταφύγιον ἢ τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα διὰ τὰς εὐπορωτέρας, τὸ ἐργοστάσιον μὲ τὰς συναφεῖς δυσμενεῖς συνθήκας του διὰ τὰς πτωχάς.

Καὶ ἐκεῖ καὶ ἐδῶ ἡ ἐργάτις ἔπασχεν. Αἱ χιλιάδες διδασκλισσαι ἐξευτελίζονται μέχρις ἐπαιτείας σχεδὸν διὰ νὰ ζήσουν καὶ αἱ ἐργάτιδες τῶν ἐργοστασίων παλαίουν ἐπὶ μακρὰ ἔτη μὲ τὴν ὑγείαν καὶ τοῦ σώματος καὶ τοῦ ἤθους ὑπονομευομένην χωρὶς φεῦ! νὰ κατορθώνουν ἢ ἐλάχισται μεταξὺ αὐτῶν νὰ ἐξασφαλίζουν τὸν ἄρτον των.

Ἡ χθεσινὴ γυναικεία ἑορτὴ εἶχε συναθροίσει ἐν τῇ Επαγγελματικῇ καὶ Οἰκοκυρικῇ Σχολῇ τῆς ὁδοῦ Ἀγχέσμου ὅλας τὰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι συνεισέφεραν τὴν ἀγάπην των καὶ τὰς εὐγενεῖς φροντίδας των καὶ τὸ μητρικὸν ἐνδιαφέρον των ὑπὲρ τῶν ἑκατὸν εἴκοσι κορασίδων, αἱ ὁποῖαι ὑπὸ μίαν στέγην ἀπέριττον καὶ πενιχρὰν ἐργάζονται τὸ καλὸν ἔργον τῆς βιοτεχνικῆς των μορφώσεως ὑπὸ διδασκαλίσσας καὶ διδασκάλους ἐκλεκτοὺς καὶ εὐσυνειδήτους.

Ταπεινὴ ἡ στέγη καὶ ἐν πολλοῖς ἴσως ἐλλιπὲς δια τὸν προορισμόν του τὸ προσωρινὸν αὐτὸ τῆς ἐργασίας ἄσυλον. Οὔτε μάρμαρα γλυπτά, οὔτε χρυσοῖ κόσμοι θεῶν, οὔτε οὐρανοὶ ὀλύμπων, οὔτε συστοιχίαι ἰονικῶν κιόνων, οὔτε αἴθουσαι ἀπέραντοι καὶ ἀνταποκρινόμεναι εἰς τὰς αὐστηρὰς τῆς ὑγιεινῆς συνθήκας, ὡς τῶν μεγάρων, τὰ ὁποῖα φιλοξενοῦν τοὺς θεράποντας τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν ὡραίων γραμμάτων καὶ τεχνῶν, οὔτε μεγάλοι εὐεργέται, οὔτε μεγάλοι δωρηταί.

Μόνος κόσμος καὶ μόνη πολυτέλεια εἶναι ἡ εὐσυνείδητος μέριμνα πρὸς σύγχρονον ἀνάδειξιν καλῶν τεχνιτριῶν, καλῶν ἐπαγγελματριῶν καὶ καλῶν Ἑλληνίδων οἰκοδεσποινῶν. Μόνη τιμὴ καὶ μόνη φιλοδοξία ὁ πόθος, ὅπως ἐντὸς τριετίας, ὀλι-

γίστου σχετικῶς χρονικοῦ διαστήματος, ἑκάστη ἐργάτις τε λειοποιῆται εἰς μίαν οἱανδήποτε γυναικείαν τέχνην, ὅπως κάθε μαθήτρια μυηθῇ μεθοδικῶς καὶ ἐπισταμένως εἰς ὅλα τὰ καθήκοντα τῆς γυνακός, ὡς οἰκοδεσποίνης καὶ μητρός. Τρεῖς ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἀπεφοίτησαν πέρυσιν ἐκ τῆς σχολῆς μας, πτυχιοῦχοι τῆς ραπτικῆς, ἴδρυσαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἐργοστάσιον καὶ ποριζονται ἀξιοπρεπῶς τὸν ἄρτον των. Χαίρομεν καὶ ὑπερηφανευόμεθα διὰ τοῦτο, ἰδίᾳ διότι μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχει καὶ ὀρφανὴ κόρη ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ κράτους, συντηροῦσα διὰ τῆς βελό ης της ὁλόκληρον οἰκογένειαν. Ἀλλ' ὁ σκοπὸς τῆς ἐπαγγελματικῆς μορφώσεώς μας δὲν τείνει καὶ δὲν πρέπει νὰ τείνῃ εἰς τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν ἐργοστασίων. Τὸ ἐργοστάσιον στερεῖ τὸν οἶκον ἀπὸ τὴν σύζυγον, ἀπὸ τὴν μητέρα, ἀπὸ τὴν πρεσβυτέραν ἀδελφήν. Τὸ ἐργοστάσιον ὡς ἐκ τῆς συγκεντρώσεως πολλῶν καὶ ὡς ἐκ τῶν δυσμενῶν συνθηκῶν τῶν ὅρων τῆς ἐν αὐτῷ φυσικῆς καὶ ἠθικῆς ζωῆς δὲν συντελεῖ βεβαίως εἰς τὴν ἑδραίωσιν τῆς εὐτυχίας τῆς ἐργάτιδος, ἀλλ' οὔτε εἰς τὴν εὔρωστον δημιουργίαν τῆς φυλῆς, ἧς κύριος παράγων εἶναι ἡ γυνή.

Τὸ ἰδεῶδες λοιπόν, εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τείνῃ ἡ ἐπαγγελματικὴ μόρφωσις εἶνε ἡ κατὰ τὸ δυνατὸν ἀνάπτυξις τῆς κατ' οἶκον γυναικείας μικροβιομηχανίας. Ἀντὶ ἐργοστασίων μὲ ἐργοστασιάρχας ἄνδρας καὶ γυναῖκας πλουτοῦντας ἐκ τοῦ ἱδρῶτος τόσων ἐργατικῶν χειρῶν, ἀντὶ χρυσῶν τίτλων διαφημίσεως ὑπὸ τοὺς ὁποίους στενάζουν ἐξαντλούμεναι, μακρὰν τῆς οἰκιακῆς στέγης ἐπὶ δώδεκα καὶ δέκα πέντε ἐνίοτε ὥρας τὸ ἡμερονύκτιον τρυφερὰ πλάσματα μὲ βαθουλωμένα ἐκ τοῦ κόπου στήθη καὶ μὲ θαμβοὺς ἐκ τῶν ἀγρυπνιῶν ὀφθαλμούς, ἐργαζόμεθα, ὅπως παρὰ τὴν ἑστίαν καὶ παρὰ τὸ παιδικὸν λίκνον λάβῃ τὴν θέσιν της καὶ ἡ ραπτομηχανὴ τῆς καλῆς ραπτρίας, καὶ ἡ τράπεζα τοῦ σιδερώματος τῆς καλῆς σιδηρωτρίας καὶ αἱ συσκευαὶ τῆς τεχνητῆς ἀνθοποιΐας καὶ τὰ χρώματα καὶ γλύφανα τῆς ἐργάτιδος τῆς κεραμεικῆς καὶ τὰ τούλια καὶ αἱ ταινίαι τῆς πιλοποιοῦ τὰ κατάστιχα τῆς λογιστρίας καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι τέχναι, εἰς τὰς ὁποίας ἐπικερδῶς δύναται νὰ ἐπιδοθῇ ἡ Ἑλληνίς.

Δὲν θὰ κερδίζουν οἱ ὀλίγοι καὶ αἱ ὀλίγαι πολλά, ἀλλὰ θὰ κερδίζουν αἱ πολλαὶ ὀλιγώτερα, χωρὶς φόβον ἐξαντλήσεως καὶ χωρὶς ζημίας σωματικῶν δυνάμεων καὶ χωρὶς ἠθικὰ ναυάγια ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἀκολουθεῖ, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἡ ἀπὸ τῆς στοργῆς καὶ ἁγιότητος τοῦ οἴκου ἀπομάκρυνσις τῆς κόρης ἢ τῆς συζύγου ἢ τῆς μητρός.

Ἰδοὺ διατί ἡ ἑορτὴ αὐτή, καθ' ἣν ἡ σχολή μας θὰ ἀποδώσῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν κοινωνίαν βιοπαλαιστρίας καλῶς κατηρτισμένας διὰ τοιοῦτον ἔντιμον καὶ εὐγενῆ ἀγῶνα, καθ' ἣν νεάνιδες ἐκ τῆς ὑποδούλου Ἑλλάδος, ἀπομακρυνθεῖσαι ἐπὶ τριετίαν τώρα ἀπὸ τὰς πατρίδας των ἐπιστρέφουν αὔριον, ἕτοιμοι νὰ μεταδώσουν καὶ εἰς τὴν Κύπρον καὶ εἰς τὴν Κρήτην καὶ εἰς τὴν Μιτυλήνην διὰ τῆς ἱδρύσεως ἐκεῖ τοιούτων σχολῶν τὰς γνώσεις, ἃς ἀπέκτησαν ἐδῶ καὶ διὰ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν μαθητευομένων νὰ εὐεργετήσουν τόσας ἐργατικὰς τάξεις ἀδελφῶν μας, ἰδοὺ διατί ἡ ἑορτὴ αὐτὴ εἶναι μεγάλης καὶ ἐθνικῆς σημασίας.

Καὶ ἰδοὺ διατί αἱ κυρίαι, αἱ ὁποῖαι ἐπεδόθησαν μαζῆ μου εἰς τὸν εὐγενῆ αὐτὸν ἀγῶνα, μοῦ φαίνονται ὡραῖαι καὶ μεγάλαι καὶ ἐπιβάλλουσαι ὡς αἱ ἀρχαῖαι Ἑστιάδες, αἱ ὁποῖαι ἐθυσίαζαν τὰς ἰδίας χαρὰς καὶ ἀπολαύσεις ἵνα διατηροῦν ἄσβεστον τὸ ζωογόνον πῦρ τῆς ἑστίας, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μεταδίδονται αἱ φλόγες τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀλληλεγγύης καὶ εἰς τὰς κοινωνίας καὶ εἰς τὰ πρὸς τὴν πρόοδον βαδίζοντα ἔθνη.

ΣΤΗΝ ΑΓΝΩΣΤΗ ΘΕΑ

Κόρες λευκότατες μὲ πλούσια δῶρα
Σιγὰ πηγαίνουνε δειλὲς καὶ μόνες·
Ἡ Καρυάτιδες θάχουνε τώρα
Μύριες κορῶνες.

Βῴδια κατάλευκα σέρνονται ἀγάλια
Χρυσᾶ τὰ κέρατα γιὰ τὴ θυσία,
Κ' ἐκεῖνα γέρνουνε τ' ἄσπρα κεφάλια
Μπροστὰ στὸ Δία.

Κύκνοι λευκότατοι γοργὰ πηδᾶνε,
Λευκὰ σὰ μάρμαρο κινοῦνται χέρια·
Γιὰ ἰδὲς στὰ δάχτυλα πῶς σπαρταρᾶνε
Τὰ περιστέρια.

Τοῦ Ἰόνιου πέλαγου, τῆς Ἰταλίας
Κύκνος ἀγνότατος, σ' ἐσένα τρέχω·
Τὰ δῶρα τ' ἄφθαστα τῆς ἁρμονίας,
Τῆς σκέψεως ἔχω

Ἔλα στὸ πλάγι μου, τ' Ὀλύμπου κόρη,
Καὶ δός μου ἀμάραντη πλούσια κορῶνα,
Νὰ ψάλλω ὁλόθερμος τοῦ Αἰσιέα τὴν πλώρη
Στὸν Παρθενῶνα.

Μία λάμψι μ' ἔπλασε κ' ἐμὲ τοῦ θείου,
Ὁ κόσμος μέσα μου λάμπει τοῦ ὡραίου,
Ἄκουσε στ' ἄσμα τοῦ Βιργιλίου
Τ' ἄσμα τ' Ἀλκαίου.

Ἀπὸ τὸ Λάτιο τὴ σκέψι ἐπῆρα,
Ῥόδα ἀφ' τὴ Ζάκυνθο καὶ φλόγα φέρνω.
Ἐπῆρα τ' ἄδολου κρασιοῦ τὰ μῦρα
Ἀφ' τὸ Φαλέρνο.

Ὦ! πῶς τὰ μάτια σου λάμπουν τὰ μαῦρα
Καὶ κόσμο ὁλόκληρο ξυπνοῦν στὰ στήθη·
Ἔλα, καὶ τοῦ ἔρωτα φέρε τὴ λαύρα,
Τῆς γῆς τὴ λήθη.

Ἀστράφτει ὁ Ὄλυμπος σπονδὴ, θυσία
Τρέξε νὰ κάμουμε, γλυκό μου πλάσμα,
Κι' ἄκουσε ἀμίμητη μιὰν ἁρμονία
Στὸ κύκνειο μου ἆσμα.

(Ἀπὸ τὴν νέαν ποιητικὴν Συλλογὴν τοῦ κ. Στεφάνου Μαρτζώκη, τῆς Μαρασλείου Βιβλιοθήκης)

CHARLOTTE CORDAY

Εἰς τὴν μεγάλην Γαλλικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1789, ἔζη εἰς τὸ Calvados μία νέα κόρη, ἡλικίας εἴκοσι πέντε χρόνων, ὡραιοτάτη καὶ χαρακτῆρος σταθεροῦ καὶ ἀνεξαρτήτου.

Ἐγκατέλειψε τὴν πατρικὴν στέγην, ὅπως ἔχῃ περισσοτέραν ἐλευθερίαν, καὶ ἔμενεν εἰς τὸν οἶκον μιᾶς φίλης της εἰς τὰς Κάννας. Ἦτο αὐστηρῶν ἠθῶν, ἀλλὰ πνεύματος ἐνεργητικοῦ καὶ ἀνησύχου. Ὁ πατήρ της ἄλλοτε εἶχε διαμαρτυρηθῆ εἰς τὴν κυβέρνησιν διὰ τὰ προνόμια τῆς ἐπαρχίας του, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ Γαλλία ἦτο ἠναγκασμένη νὰ διαμαρτύρεται καὶ ἐξαιτῆται προνόμια πόλεων καὶ ἐπαρχιῶν. Τὸ πνεῦμα τῆς νεαρᾶς Corday εἶχεν ἐξάψει ἡ ἰδέα τῆς δημοκρατίας. ὡς καὶ πολλῶν ἄλλων γυναικῶν τῆς ἐποχῆς της, καὶ ὡς καὶ ἡ κυρία Roland ὠνειροπόλει ἓν δημοκρατικὸν πολίτευμα, ὑποτασσόμενον εἰς τοὺς νόμους καὶ πλῆρες ἀρετῶν. Οἱ Girondins ἐνόμιζεν ὅτι ἦσαν ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὀνείρου της· τοὺς Montagnards ἐθεώρει ὡς ἐμπόδιον εἰς τοῦτο, καὶ τῇ 31 Μαΐου, ὅτε ἔφθασεν ἡ εἴδησις τῆς κατακρατήσεως τῶν Girondins, ἀτεφάσισεν ὁριστικῶς νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματα τῶν ἑρμηνευτῶν τῶν ἰδεῶν της. Ὁ πόλεμος τοῦ Calvados ἤρχιζε τότε. Ἐσκέφθη ὅτι ὁ θάνατος τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν στασιαστῶν, καθ' ὃν καιρὸν ἐξηγείροντο αἱ ἐπαρχίαι, ἤθελεν ἐξασφαλίσει τὴν νίκην εἰς αὐτάς. Συλλαμβάνει μίαν ὑψηλὴν ἰδέαν, ἀποφασίζει μίαν πρᾶξιν ἀφοσιώσεως, νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωήν της εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος, τὴν ὁποίαν εἰς τὸ πνεῦμά της δὲν ἠμπόρει ν' ἀντικαταστήσῃ εἰς σύζυγος, τέκνα, οἰκογένεια, οὔτε εἶχον πάντα ταῦτα τὸ θέλγητρον τῆς πατρίδος. Γράφει πρὸς τὸν πατέρα της ὅτι, ἐπειδὴ αἱ ταραχαὶ ἐν Γαλλίᾳ αὐξάνουν καθ' ἑκάστην, φεύγει διὰ τὸν λόγον τοῦτον εἰς Ἀγγλίαν, ὅπως εὕρῃ ἐκεῖ ἀνάπαυσιν καὶ ἀσφάλειαν. Ἀφοῦ ἔγραψε τὴν ἐπιστολήν, λαμβάνει ἀπ' εὐθείας τὴν εἰς Παρισίους ἄγουσαν. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τοὺς βουλευτάς, οἵτινες ἦσαν ἀντικείμενον τοῦ θυμασμοῦ της. Ὅπως κατορθώσῃ δὲ νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτῶν, εἶπεν, ὅτι εἶχεν ἀνάγκην ἑνὸς συστατικοῦ γράμματος διὰ τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἤθελε διεκδικήσει δικαιώματα μιᾶς ἀρχαίας φίλης της ἡγουμένης· ὁ Barbaroux δὲ πράγματι τῆς ἔδωκε τὸ συστατικὸν γράμμα διὰ τὸν βουλευτὴν Duperret, ὅστις ἦτο φίλος τοῦ Marat. Οἱ συνάδελφοί του, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὡς τὴν ἤκουσαν νὰ ἐκφράζεται καὶ νὰ ὁμολογῇ μετὰ παρρησίας τὸ πρὸς τοὺς Montagnards μῖσός της, τὸν ἐνθουσιασμόν της περὶ μιᾶς δημοκρατίας τακτικῆς καὶ ἀδόλου, ἐξεπλάγησαν ὅτον διὰ τὸ ἐξαίσιον κάλλος της τόσον καὶ διὰ τὰ γενναῖά της αἰσθήματα. Ὅλοι ἀνεξαιρέτως ἠγνόουν τὴν πρόθεσίν της

Φθάσασα εἰς Παρισίους ἡ Charlotte ἐσκέφθη περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ θύματός της Ὁ Danton καὶ ὁ Robespierre ἦσαν μᾶλλον οἱ ἐρασιτέχναι μεταξὺ τῶν Montagnards, ὥστε δὲν ἤξιζον τῆς βολῆς της ἀλλ' ὁ Marat ἦτο ἐκεῖνος, ὅστις εἶχε φανῆ φρικωδέστερος εἰς τὰς ἐπαρχίας, καὶ τὸν ὁποῖον ἐθεώρουν ὡς ἀρχηγὸν τῶν στασιαστῶν. Ἐπεθύμει νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν ἐν αὐτῇ τῇ Montagne, ὡς ἐλέγετο τὸ μέρος τὸ ὁποῖον κατεῖχον εἰς τὴν ἐθνοσυνέλευσιν, οἱ μένοντες εἰς τὰς ὑψηλοτέρας βαθμῖδας, ἐν μέσῳ τῶν φίλων του Ἀλλὰ τοῦτο ἦτο πλέον ἀδύνατον, διότι ὁ Marat εὑρίσκετο εἰς κατάστασιν, ἥτις τὸν ἠμπόδιζε νὰ παρακάθηται τοῦ λοιποῦ ἐν αὐτῇ. Μία ἐκ τῶν ἀσθενειῶν ἐκείνων, αἵτινες δίδουν πέρας εἰς τὰς πολυταράχους ὑπάρξεις, ὅταν δὲν δώσῃ τοῦτο ἡ λαιμητόμος, τὸν ἐξηνάγκασε ν' ἀποσυρθῇ καὶ νὰ οἰκουρῇ. Τίποτε ὅμως δὲν ἠμπόρει νὰ καταπαύσῃ τὴν καταβιβρώσκουσαν αὐτὸν ἐνεργητικότητα. Ἱκανὸν διάστημα τῆς ἡμέρας διήρχετο λαμβάνων τὸ λουτρόν του, περικυκλωμένος μολαταῦτα ἀπὸ γραφίδας καὶ χάρτην, γράφων ἀδιακόπως, συντάττων τὴν ἐφημερίδα του, ἀπευθύνων ἐπιστολὰς πρὸς τὴν συνέλευσιν καὶ μεμψιμοιρῶν πάντοτε, διότι δὲν ἔδιδον πολλὴν ἀκρόασιν εἰς τοὺς λόγους του. Ἐπὶ τέλους εἶχε γράψει μίαν, διὰ τῆς ὁποίας ἔλεγεν ὅτι, ἂν δὲν ἀνεγινώσκετο, ἤθελε διατάξει νὰ τὸν μεταφέρουν ἀσθενῆ, ὡς ἦτον, εἰς τὸ βῆμα, ὅπως τὴν ἀναγνώσῃ ὁ ἴδιος. Ἡ Carlotte Corday λοιπὸν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου της ἦτο ἠναγκασμένη νὰ ζητήσῃ αὐτὸν εἰς τὸν οἶκόν του. Πρῶτον ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν Duperret διὰ τοῦ συστατικοῦ της γράμματος, ἐξεπλήρωσε τὴν παρὰ τῷ ὑπουργῷ τῶν ἐσωτερικῶν ἀποστολήν της, καὶ ἡτοιμάσθη πλέον νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὸν σκοπόν της. Ζητεῖ παρ' ἑνὸς ἀγοραίου ἁμαξηλάτου τὴν διεύθυνσιν τοῦ Marat, πηγαίνει, ἀλλὰ δὲν γίνεται δεκτή.

Γράφει τότε πρὸς αὐτὸν, λέγουσα ὅτι ἤρχετο ἀπὸ τὸ Calbados καὶ ὅτι εἶχε νὰ τοῦ μεταδώσῃ πολλὰς ἐνδιαφερούσας εἰδήσεις. Τοῦτο ἤρκει, ὅπως τὴν εἰσαγάγῃ εἰς τὸν οἶκόν του.

Τῇ 13 Ἰουλίου τοῦ 1793 παρουσιάζεται εἰς τὰς ὀκτὼ τῆς ἑσπέρας. Ἡ ἐπιστάτις τοῦ Marat, νέα γυνὴ εἴκοσι ἑπτὰ χρόνων, ζῶσα μετ' αὐτοῦ, ὡς τὴν εἶδε, δὲν ἐπιτρέπει εἰς αὐτὴν τὴν εἴσοδον, ἀνθίσταται, ἀλλ' ὁ Marat, ὅστις ἦτο εἰς τὸ λουτρόν του, ἀκούει ὅτι εἶνε ἡ Charlotte Corday καὶ διατάσσει νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ εἰσέλθῃ. Μείνασα μόνη μετ' αὐτοῦ τοῦ διηγεῖται ὅτι εἶδεν εἰς τὰς Κάννας, ἔπειτα τὸν ἀκούει κρίνοντα καὶ παρατηρεῖ μετὰ προσοχῆς πρὶν ἐπιπέσῃ κατ' αὐτοῦ. Ὁ Marat ζητεῖ μετὰ σπουδῆς τὰ ὀνόματα τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ὑπουργῶν εἰς Κάννας. Ἡ Corday ἀρχίζει ὀνομάζουσα, καὶ οὗτος λαμβάνων τὴν γραφίδα γράφει τὰ ὀνόματα προσθέτων: «Καλά, θὰ ὑπάγουν ὅλοι εἰς τὴν λαιμητόμον». «Εἰς τὴν λαιμητόμον !. .» λέγει ἡ νεαρὰ Corday, ἀγανακτήσασα· καὶ σύρουσα ἀπὸ τὸ στῆθός της ἐν ἐγχειρίδιον βυθίζει τοῦτο ὑπὸ τὸν ἀριστερὸν μαστὸν τοῦ Marat, σπρώχνουσα τὸν σίδηρον μέχρι τῆς καρδίας. «Ἐμὲ, φωνάζει οὗτος, ἐμὲ, φιλτάτη φίλη». Ἀκούσασα τὴν φωνὴν του ἡ ἐπιστάτις ρίπτεται εἰς τὸ μέτον· εἷς παραγγελιοδόχος, ὅστις ἐδίπλωνεν ἐφημερίδας, σπεύδει ἐπίσης· βλέπουν τὸν Marat πλέοντα εἰς τὸ αἷμά του καὶ τὴν Corday ἀτάραχον, ἤρεμον, ἀκίνητον. Ὁ παραγγελιοδόχος τὴν ἀνατρέπει δι' ἑνὸς κτυπήματος καθέκλας καὶ τὴν ρίπτει χαμαί· ἡ ἐπιστάτις τὴν λακτίζει. Ὁ προξενηθεὶς θόρυβος καλεῖ τὸ κοινόν, καὶ μετ' οὐ πολὺ ὅλη ἡ συνοικία εἶνε εἰς κίνησιν. Ἡ νεαρὰ Corday ἐγείρεται μετ' ἀξιοπρεπείας, καὶ δὲν δίδει προσοχὴν εἰς τὰς βαρβαρότητας καὶ τὴν μανίαν τῶν περικυκλούντων αὐτήν. Μέλη τινὰ τῆς συνελεύσεως εἰδοποιηθέντα φθάνουν καὶ ἐκπλήσσονται διὰ τὴν ὡραιότητα, τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀταραξίαν, μεθ' ἧς ὁμολογεῖ τὴν πρᾶξίν της. Ἐμποδίζουν τὸν ὄχλον ὅστις δοκιμάζει νὰ τὴν διαμελίσῃ καὶ ὁδηγεῖται εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπου ἐξακολουθεῖ νὰ ἐξομολογῆται τὰ πάντα μετὰ παρρησίας.

Ὁδηγηθεῖσα ἡ Corday εἰς τὸ δικαστήριον διατηρεῖ τὸ αὐτὸ γαλήνιον ὕφος· τῆς ἀναγινώσκουν τὸ κατηγορητήριόν

της ἔγγραφον, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν καλοῦνται οἱ μάρτυρες. Ἡ Corday διακόπτει τὸν πρῶτον τούτων, καὶ μὴ δίδουσα καιρὸν ν' ἀρχίσῃ τὴν κατάθεσίν του. «Ἐγὼ εἶμαι λέγει, ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐφόνευσα τὸν Marat» — Τί σᾶς ὑπεχρέωσε νὰ διαπράξητε τὴν δολοφονίαν αὐτήν; ἐρωτᾷ ὁ πρόεδρος. — Τὰ ἐγκλήματά του — Τί ἐννοεῖτε, λέγουσα τὰ ἐγκλήματά του;—Τὰ δυστυχήματα τῶν ὁποίων ἐγένετο πρόξενος ἀφ' ὅτου ἤρχισεν ἡ ἐπανάστασις.— Ποῖοι εἶνε οἱ ἐξαναγκάσαντες ὑμᾶς εἰς τοῦτο; — Ἐγὼ μόνη. Ἀπαντᾷ μετ' εὐγενοῦς ὑπερηφανείας ἡ νέα κόρη. «Τὸ εἶχον ἀποφασίσει πρὸ πολλοῦ καὶ δὲν ἤθελον ποτὲ ζητήσει συμβουλὴν ἄλλων διὰ τοιαύτην πρᾶξιν. Ἠθέλησα διὰ τοῦ διαβήματός μου τούτου νὰ δώσω τὴν εἰρήνην εἰς τὴν πατρίδα μου».

— Ἀλλὰ πιστεύετε ὅτι ἐφονεύσατε ὅλους τοὺς Marat;

— Ὄχι, ἀπαντᾷ μετὰ λύπης ἡ κατηγορουμένη, ὄχι. Δίδει μετὰ ταῦτα τὸν λόγον εἰς τοὺς μάρτυρας καὶ εἰς τὸ τέλος πάσης αὐτῶν καταθέσεως ἐπαναλαμβάνει: «εἶνε ἀληθές, ἔχει δίκαιον ὁ μάρτυς» Δὲν ὑπερασπίζεται ἑαυτήν, δὲν ἀποκρούει ἢ μίαν μόνον κατηγορίαν ὅτι εἶνε συνένοχος τῶν Girondins. «Βλέπετε, λέγει, διὰ πᾶσαν συνηγορίαν ὁ συνηγόρος αὐτῆς Chauveau--Lagarde ἡ κατηγορουμένη ὁμολογεῖ πάντα μετ' ἀκλονήτου πεποιθήσεως· ἡ γαλήνη καὶ αὐταπάρνησίς της, ἄλλως τε, σεβασταὶ, δὲν δύνανται ν'ἀποδοθῶσιν ἢ εἰς ἔξαλλον φανατικὸν ἐνθουσιασμὸν πολιτικῆς Εἰς ἡμᾶς ἐναπόκειται νὰ κρίνητε κατὰ πόσον βαρύνει τὸ ἠθικὸν τοῦτο μέρος εἰς τὴν πλάστιγγα τῆς δικαιοσύνης»

Ἡ Carlotte Corday καταδικάζεται εἰς θάνατον. Ἡ ὡραία μορφή της δὲν δεικνύει τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν. Ἐπανέρχεται εἰς τὴν φυλακήν της μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη· Γράφει πρὸς τὸν πατέρα της, ζητοῦσα συγγνώμην, διότι διέθεσε μόνη τὴν ὕπαρξίν της· γράφει πρὸς τὸν Barbaroux, εἰς τὸν ὁποῖον δηγεῖται τὰ τοῦ ταξειδίου της, τὴν πρᾶξίν της εἰς μίαν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν, πλήρη χάριτος, πνεύματος καὶ ὕψους λόγου· λέγει ἐν ταύτῳ ὅτι οἱ φίλοι της δὲν πρέπει νὰ λυπηθοῦν διὰ τὴν ἀπώλειάν της, διότι φαντασία ζωηρὰ καὶ καρδία εὐκίνητος ὑπόσχονται βίον θυελλώδη εἰς τοὺς κατόχους των, καὶ περαίνει διὰ τῶν λέξεων τούτων: «ὁποῖος λαὸς ἄξιος οἴκτου, ἵν'ἀποτελέσῃ δημοκρατίαν! ἂς τεθῶσι τοὐλάχιστον τὰ θεμέλια τῆς εἰρήνης, ἡ κυβέρνησις θὰ βαδίσῃ, ὅπως δύναται.

Τῇ 15 τοῦ μηνὸς ἡ Charlotte Corday ὑπέστη τὴν ποινικήν της καταδίκην μετὰ τῆς αὐτῆς ἀταραξίας, ἥτις δὲν τὴν εἶχεν ἐγαταλείψει. Ἀντέκρουσε διὰ τῆς μᾶλλον ἀξιοπρεποῦς καὶ μετριόφρονος στάσεως τὰς ὕβρεις τοῦ χαμερποῦς ὄχλου, ἂν καὶ ὅλοι δὲν τὴν ὕβριζαν. Πολλοὶ ἔκλαιαν τὴν νέαν καὶ ὡραίαν ἐκείνην κόρην, τὴν μὴ ἐνεχομένην ἐπὶ λόγῳ ἀτομικοῦ συμφέροντος εἰς τὴν πρᾶξίν της καὶ συνώδευσαν αὐτὴν μέχρι τῆς λαιμητόμου μετὰ βλέμματος οἴκτου καὶ θαυμασμοῦ.

(Κατὰ τὸν Thiers) **Μαρία Πινέλλη**

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

(Συνέχεια)

Μπράβο ἥρωα! ἠκούσθη ἀπὸ τὸ βάθος μία φωνὴ καὶ χειροκροτήματα ἐξέσπασαν ἀμέσως ἀπὸ τοὺς θεατὰς, οἱ ὁποῖοι χωρὶς νὰ φαίνωνται, εἶχαν ἀκούσει τὴν τελευταίαν εὐχὴν τοῦ ὑπηρέτου. Ἦσαν τρεῖς-τέσσαρες νέοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν συνοδεύσει ἕως ἐκεῖ ἕνα νεοαφιχθέντα φίλον των καὶ οἱ ὁποῖοι ἔφευγαν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Παλβίδης εἶχεν ἔλθει νὰ μάθῃ εἰδήσεις περὶ τοῦ Κώστα καὶ ἐξήρχετο ταυτοχρόνως ὅτε εἶχεν ἀκούσει τὸν πατριώτην ὑπηρέτην, διαλαλοῦντα τὸν μεγάλον πατριωτικὸν πόθον του.

Δακρύων σχεδόν, ὅπως πάντοτε συνεκινεῖτο ὁσάκις ἐπρόκειτο περὶ πατριωτισμοῦ, ἐπλησίασε τὸν ὑπηρέτην καὶ τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι. Εὖγε, παιδί μου! σὲ συγχαίρω γιὰ τὰ ὡραῖά σου αἰσθήματα. Καὶ δὲν προφθάνει; περά; Δὲν σοῦ μένει καιρός; Σοῦ πληρώνω τὴν ἅμαξα γιὰ τὸν Μαραθῶνα. Ὅσον γιὰ τὴν θέσιν σου μὴν ἀνησυχῇς. Θὰ φροντίσω ἐγώ.

Ἂν δὲν προφθάνει, ἀφέντη, εἶπεν ὁ θυρωρός, ὁ ὁποῖος εἶχε σηκωθῆ καὶ ἔδιδε πληροφορίας περὶ τῆς ἀποστάσεως μέχρι τοῦ Μαραθῶνος. Ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀπὸ χθὲς ἐκεῖ καὶ ἥσυχος, ξεκουρασμένος νὰ ξεκινήσῃ μὲ τοὺς ἄλλους. Ἔπειτα ἔπρεπε καὶ νὰ ἑτοιμαστῇ· οἱ ξένοι ποῦ θὰ τρέξουν, τρίβονταν δύο-τρεῖς φορὰς τὴν ἡμέρα, δὲν ἔτρωγαν παρὰ πολὺ ὀλίγον καὶ ὅλο ἡσύχαζαν. . .

Τὴν πολυλογίαν τοῦ θυρωροῦ διέκοψεν ἡ ἄφιξις μιᾶς νέας συνοδείας Ἄγγλων καὶ Ἀμερικανῶν, οἱ ὁποῖοι ἐζήτουν δωμάτια. Ἀλλὰ δωμάτια δὲν ὑπῆρχον. Μία ὅμως κυρία ὑψηλή, εὔμορφη, νέα, ἂν καὶ μὲ κάτασπρα μαλλιὰ ἠρώτησεν ἀγγλιστὶ, ἐὰν ἔμενεν ἐκεῖ ἡ μὶς Ἄννα Δούαλ.

Ἐδῶ βέβαια, εἶπεν ὁ γραμματεὺς ἀγγλιστὶ καὶ διέταξεν ἀμέσως νὰ ὁδηγηθῇ ἡ κυρία εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ νὰ εἰδοποιηθῇ ἡ μὶς Δούαλ ὅτι τὴν ζητοῦν.

Ὅταν ὁ κ. Παλβίδης ἤκουσεν ὅτι θὰ κατέβαινεν ἡ Ἄννα, ἐπροσποιήθη ὅτι κάτι εἶχε λησμονήσει εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐπέστρεψε. Δὲν ἤξευρε καὶ ὁ ἴδιος καλὰ-καλά, τί ἠσθάνετο διὰ τὴν κόρην αὐτήν. Τὴν ἐθαύμαζε, τὴν ἐξετίμα, τὴν εὕρισκεν ὡραίαν πολὺ καὶ καλὴν καὶ τελείαν. Ἀλλὰ δὲν ἦτο μόνον αὐτό. Ποτὲ εἰς τὴν ζωήν του δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ τὴν καρδιάν του νὰ κτυπᾷ καὶ τὸν νοῦν του νὰ ζελίζεται καὶ τὸ σῶμά του νὰ κλονίζεται, ὡς ἐνώπιον τῆς Ἄννας. Ἄνθρωπος ἠθικός, αὐστηρὸς καὶ τίμιος, ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι πᾶσαν ἀδυναμίαν καὶ πᾶν αἴσθημα, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιτρέπει ὁ νόμος καὶ ἡ παράδοσις, θεωροῦν ἔγκλημα, δὲν ἤθελε κἂν νὰ φανταστῇ ὅ,τι τὸ αἴσθημά του ἦτο τίποτε περισσότερον παρὰ θαυμασμός.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὅταν μετ' ὀλίγον ἡ Ἄννα αὐστηρὰ καὶ ὡραία μὲ τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐμφάνισίν της ἐγέμισε τὴν αἴθουσαν καὶ ἐπεσκίασεν ὅλας τὰς ἐκεῖ παρευρισκομένας, ὅταν μετὰ τὸν πρῶτον ἐγκάρδιον ἐναγκαλισμὸν μὲ τὴν μὶς Haow, τῆς ὁποίας τὴν ἄφιξιν εἶχεν ἀναγγείλει ὁ πατήρ της, ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ ἔσφιγξε φιλικώτατα τὸ χέρι, ὁ δυστυχὴς Παλβίδης ἠσθάνθη σκοτοδίνην, καὶ δὲν ἠμποροῦτε κἂν νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν.

Ἀλλ' ἡ Ἄννα δὲν εἶχε προσέξει εἰς τὴν στενοχωρίαν του· Εἶχε καθίσει πλησίον τῆς φίλης της καὶ τὴν ἠρώτα διὰ τὸν πατέρα της, διὰ τὸ ταξείδι της καὶ τῆς ἀνήγγελλε τὰς ἀλλεπαλλήλους νίκας τῶν Ἀμερικανῶν.

Νὰ σᾶς συστήσω τὴν φίλην μου, εἶπεν ἔπειτα, ἂν καὶ πολὺ ὀλίγα γαλλικὰ ὁμιλεῖ. Ὁ κ. Παλβίδης φίλος μου, εἶπε πρὸς τὴν ξένην γαλλιστὶ καὶ ἡ μὶς Haow προσέθηκε, ἰατρὸς καὶ ἱερεύς μου συγχρόνως, μία ἀπὸ τὰς φανατικωτέρας ἐργάτιδας τοῦ ἐκπολιτισμοῦ τῶν Μαύρων.

Ὁ Παλβίδης καὶ ὅλοι οἱ πλησίον των εἰς τὴν αἴθουσαν παρευρισκόμενοι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐστράφησαν μετὰ περιεργείας πρὸς τὴν κομψὴν νεκρὰν γυναῖκα μὲ τὰ ἄσπρα μαλλιὰ καὶ μὲ τὰ ὡραῖα μάτια. Ὁ Παλβίδης ἐνόμιζεν ὅτι δὲν εἶχεν ἐννοήσει καλά. Ἐχαιρέτησε τὴν ξένην καὶ ἔπειτα μὲ ἀκράτητον περιέργειαν ἠρώτησεν Ἑλληνικὰ τὴν Ἄνναν: Ἰατρὸς καὶ τί ἄλλο;

— Καὶ ἱερεύς, ἀπήντησεν ἡ κόρη

— Πῶς; καλογραῖα θέλετε νὰ πῆτε

— Διόλου. Ἱερεὺς ἱερουργοῦσα καὶ κηρύττουσα ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας.

Καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐπιτρέπεται εἰς τὰς γυναῖκας νὰ ἱερουργοῦν! Μὴ χειρότερα. Αὐτὸ τοὐλάχιστον δὲν τό ἐννοῶ.

Ἡ κυρία αὐτὴ ἔχει προσηλυτίσει εἰς τὸν χριστιανισμὸν ὁλόκληρα χωριὰ Ἰνδῶν καὶ ὁλοκλήρους στρατιὰς μαύρων. Καὶ στρεφομένη πρὸς τὴν φίλην της: Ὁ Ἕλλην φίλος μου εὑρίσκει παράδοξον πῶς εἶσθε ἱερεύς, εἶπε μειδιῶσα.

—Φυσικά, εἶπεν ἡ ξένη, γελῶσα. Καὶ μετὰ μικρὰν σιγήν, καθ' ἣν ἐφαίνετο προσπαθοῦσα νὰ συναρμολογήσῃ μίαν φράσιν, προσέθηκεν εἰς γαλλικὰ τὰ ὁποῖα ὡμοίαζαν Ἀγγλικά: Καὶ ὅμως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀπὸ τὰς γυναῖκας ἐμάνθανον τὰς θελήσεις καὶ ἀποφάσεις τῶν θεῶν. Αἱ Πυθίαι δὲν ἦσαν ἱερεῖς;

Ὁ Παλβίδης δὲν ἤξευρε τί νὰ εἰπῇ. Ἡ ὡραία κυρία εἶχεν ἀναντιρρήτως δίκαιον. Ὅταν μάλιστα ἡ Ἄννα ἤρχισε νὰ ἀπαριθμῇ πόσα καλὰ εἶχε κάμει ἡ μὶς Haow εἰς τὴν Ἀμερικήν, ὅταν εἶπεν ὅτι ὅλον τὸ ἐκ δέκα χιλ. δολλαρίων ἐτήσιον εἰσόδημά της ἐξοδεύει εἰς ἀγαθοεργίας, κρατοῦσα δι' ἰδικά της ἔξοδα ἐλάχιστα καὶ ζῶσα μὲ πολλὴν λιτότητα, τότε ὁ Παλβίδης, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε ὅ,τι καὶ ἂν ἔλεγε πλέον ἡ Ἄννα τὸ εὕρισκε σοφόν, ἀπήντησε μὲ ταπεινότητα:—Ναί, σεῖς ἐκεῖ κάτω βαδίζετε εἰς τὰ ἴχνη τῶν προγόνων μας καὶ δι' αὐτὸ ἐγίνατε μεγάλοι. Καὶ ἡμεῖς ἐδῶ βαδίζομεν εἰς τὰ ἴχνη τῶν ἐχθρῶν μας καὶ δι' αὐτὸ γινόμεθα μικροί.

Ὁ ὑπηρέτης ἐπαρουσιάσθη ἐν τῷ μεταξύ· ὁ ἁμαξηλάτης τῆς κυρίας ἐρωτᾷ, ἂν ἡ κυρία θὰ μείνῃ ἐδῶ Δωμάτια δὲν ὑπάρχουν.

— Ἡ κυρία θὰ μείνῃ μαζῆ μου, εἶπεν ἡ Ἄννα. Καὶ ἀφοῦ ἐζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν κ Παλβίδην, τὸν ὁποῖον συνεχάρη διὰ τὴν ὡραίαν ἑσπερίδα τῆς προηγουμένης ἑσπέρας, διηυθύνθη μετὰ τῆς ξένης πρὸς τὴν θύραν. Νὰ ἀνεβάσουν τὰ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ο ΑΠΙΣΤΟΣ

I.

Φαίνεται, κυρία Poitevin, ὅτι εἶναι ἑορτὴ ἀπόψε εἰς τοῦ κ. Λανζερὲν, ἔλεγεν ἀγαθή τις γυναῖκα διερχομένη τὴν κυριωτέραν ὁδὸν τοῦ Castel-sur-Cher εἰς μίαν ἄλλην, ἥτις εἶχε σταματήσει θαυμάζουσα ἔμπροσθεν τῶν λαμπρῶς φωταγωγημένων παραθύρων μιᾶς ὡραίας ἰδιωτικῆς οἰκίας. Γνωρίζετε διατί οἱ Λανζερὲν δίδουν μέγα γεῦμα καὶ ποῖοι θὰ παρευρεθῶσιν εἰς αὐτό;

Ὅσον διὰ τοὺς προσκεκλημένους δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τοὺς εἴπω, κυρία Valubert· ἀλλὰ διὰ τὸ γεῦμα ἤκουσα νὰ λέγουν, ὅτι δίδεται διὰ νὰ ἑορτάσουν εἴδός τι μνηστείας μεταξὺ τοῦ υἱοῦ Λανζερὲν καὶ τῆς δεσποινίδος Μαρίας Ἑρμπώ.

—Ἀ! πάντοτε τὸ ὑπώπτευον. Πρὸ πολλοῦ εἶχον παρατηρήσει τὴν συμπάθειαν, ἥτις ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν δύο νέων, τοὺς ὁποίους ποτὲ δὲν ἔβλεπα τὸν ἕνα χωρὶς τὸν ἄλλον. Θὰ εἶναι πολὺ ὡραῖον ζεύγος καὶ οἱ δύο· εἶναι πολὺ ταιριασμένοι. Ἐκεῖνον μὲ τὸ ὡραῖόν του ἀνάστημα θὰ τὸν ἐξελάμβανέ τις ὡς ἱππότην ἀρχαίας ἐποχῆς, ὅστις ἐλησμόνησε τὴν περικεφαλαίαν του· ἐκείνη δὲ πόσον χαρίεσσα εἶναι μὲ τὰ ὡραῖα καὶ πυκνὰ μαλλιά της, τὰ ὁποῖα θὰ τῆς βαρύνουν ἀληθῶς τὴν κεφαλήν.

— Καὶ μήπως ὑπάρχει τι καλλίτερον ἀπὸ τοὺς Λανζερὲν καὶ τοὺς Ἑρμπώ εἶναι ὅλοι καλοὶ ἄνθρωποι, πάντοτε εὐγενεῖς καὶ ἀπόδειξις, ὅτι ποτὲ ὁ Κος καὶ ἡ Κα Λανζερὲν ἢ τὸ παιδί των δὲν μοῦ συναντῶσι, χωρὶς νὰ μοῦ εἴπουν: «Καλημέρα Κα Valubert».

— Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι αὐτοὶ δὲν ὁμοιάζουν μὲ τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ἐπειδὴ εἶναι πλούσιοι σὲ παρατηροῦν ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ μεγαλείου των· δὲν εἶναι ὀκτὼ ἡμέραι, ὅπου συνήντησα τὴν δεσποινίδα Ἑρμπώ, πηγαίνουσαν μὲ τὴν μπόνα της εἰς τὴν ἀγοράν, διὰ ν' ἀγοράσῃ ἀτλούστατα μόνη της τὰς προμηθείας, καθὼς ἡμεῖς· μάλιστα διερχομένη μοῦ εἶπεν: εἶσθε πάντοτε καλὰ Κα Poitevin; Ταιριασμένοι σᾶς λιγω· φαίνεται ὅτι ἀγαπῶνται τρελλὰ οἱ δύο νέοι· ὅπως λέγουν, ἀγαπῶνται ἀπὸ τῆς παιδικῆς των ἡλικίας· ἀλλ' ἐν τούτοις ἂν ἐγὼ ἤμην ἡ δεσποινὶς Ἑρμπώ, δὲν θὰ ἤμην πολὺ ἥσυχη, βλέπουσα ἀναχωροῦντα τὸν μνηστῆρά μου, ὅπως διέλθῃ ἓν ὁλόκληρον ἔτος εἰς Παρισίους, τὴν κακὴν αὐτὴν πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ νέοι καταστρέφονται· ὁ μακαρίτης σύζυγός μου, ὅστις ἔζησεν εἰς Παρισίους, μοὶ διηγήθη πράγματα, τὰ ὁποῖα συμβαίνουν ἐκεῖ, ποῦ σὲ κάμουν νὰ φρίττῃς.

— Μὰ ἀλήθεια εἶναι δυστύχημα νὰ ἐκθέτουν εἰς κίνδυνον νέους ὡς τὸν κ. Λουδοβίκον καὶ ν' ἀποστέλλουν αὐτοὺς, εἰς μέρη ἀπωλείας ὡς οἱ Παρίσιοι! Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ὑπάγῃ τὸ πτωχὸν παιδί, ἐπειδὴ σπουδάζει τὴν ἰατρικήν· ὅταν τελειώσῃ τὰς σπουδάς του, θὰ ἐγκατασταθῇ ἐδῶ καὶ θὰ νυμφευθῇ τότε τὴν δεσποινίδα Μαρίαν.

— Ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ συμβῇ κἀνὲν δυστύχημα ἕως; τότε, οὔτε εἰς τὸν ἕνα οὔτε εἰς τὸν ἄλλον.

— Τὸ εὔχομαι ἐκ καρδίας, διότι σπανίως ὑπάρχουν τόσον καλοὶ ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον, καθώς αὐτοί· καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς δὲν πρέπει νὰ εἶναι δυστυχεῖς. Ἀλλ' ἰδοὺ οἱ κεκλημένοι ὅπου φθάνουν· ἂς πηγαίνωμεν λοιπόν, διότι δὲν θέλω νὰ φανῶ, ὅτι ἀπὸ περιέργειαν στέκω ἐδῶ· αὔριον θὰ μάθωμεν ποῖοι θὰ εἶναι εἰς αὐτὸ τὸ γεῦμα.

Αἱ δύο γραῖαι γυναῖκες ἦταν καλῶς πληροφορημέναι. Ἡ ἑορτή, ἥτις ἐδίδετο εἰς τὴν οἰκίαν Λανζερέν, ἦτο σχεδὸν ἑορτὴ μνηστείας, οἱ γονεῖς τῶν δύο νέων εἶχον συμφωνήσει, ὅπως εἰς μίαν συναναστροφὴν εἰς ἣν θὰ ἦσαν συνηγμένοι οἱ κυριωτεροι τῶν φίλων των ἀφίσουν νὰ ἐνοήσουν, ἂν ὄχι νὰ δημοσιεύσουν, ὅτι εἶχεν ἀνταλλαγῆ ὑπόσχεσις μεταξὺ των περὶ ἑνώσεως τῶν τέκνων των.

Ὁ Λανζαρὲν ἦτο ὑψηλὸς καὶ πολὺ ὡραῖος νέος εἴκοσι πέντε ἐτῶν. Τὸ ὑψηλὸν καὶ καθαρὸν μέτωπόν του ἐδείκνυε τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν εἰλικρίνειαν. Οἱ ὀφθαλμοί του ἔλαμπον τόσον ζωηρά, ὥστε θὰ ὑπέθετέ τις, ὅτι ὑπέφερεν ἀπὸ πυρετούς, ἐὰν ἡ ὑγεία του δὲν ἐφαίνετο τόσον ὡραία· ἦτο ζῶσα εἰκὼν τῆς τιμίας ἐνεργητικῆς καὶ δραστηρίου νεότητος, πλήρης καλῶν ὑποσχέσεων.

Ἡ Μαρία Ἑρμπώ εἶχεν εἰς γλυκύτητα καὶ χάριν πᾶν ὅ,τι ὁ μνηστήρ της εἶχεν εἰς κομψὴν ρώμην· ὁ παιδαγωγός; της τὴν εἶχεν ἐπονομάσει «ἡ ὡραία Δήμητραν· χωρὶς νὰ ὑψωθῇ εἰς τὰς μυθολογικὰς συγκρίσεις δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἦτο ἐξαίρετος τύπος νεαρᾶς κόρης μὲ τὴν μειδιῶσαν γλυκύτητά της καὶ τὴν ἀνοιξιάτικην αὐγήν της. Πότε ὁ Λουδοβίκος καὶ ἡ Μαρία ἤρχισαν ν' ἀγαπῶνται δὲν θὰ ἐγνώριζον νὰ τὸ εἴπουν· ἡ τρυφερότης των ἐφαίνετο νὰ ἐγεννήθη μετ' αὐτῶν· ἡ ἐρηθική των ἡλικία ὑπεστήριξε τὴν ἀγάπην των πρώτων ἐτῶν καὶ ἡ ζωή των διέρρεεν ὡς δύο χαρίεντες διαυγεῖς ρύακες, οἵτινες ρέουν πλησίον ἀλλήλων μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν θὰ συγχωνευθοῦν διὰ παντός.

Ἀκόμη ἓν ἔτος καὶ ἡ ὥρα τῆς εὐτυχίας των θὰ ἐσήμαινε. Μετὰ τὰς σπουδάς του θὰ ἐγκαθίστατο ὁ Λουδοβίκος εἰς Castel-sur-Cher καὶ θὰ ἐγίνετο ὁ γάμος· οὕτως εἶχον συμφωνήσει αἱ δύο οἰκογένειαι. Ἡ ζωὴ ἠνοίγετο λοιπὸν διὰ τοὺς δύο νέους γελαστή, πλήρης ἔρωτος, ἄνευ οὐδεμιᾶς λύπης εἰς τὸ παρελθόν, χωρὶς φροντίδα διὰ τὸ μέλλον.

II.

Εἰς Παρισίους εἰς μέτριόν τι δωμάτιον τῆς συνοικίας Λουξεμβούργου, ὁ Λανζερὲν διῆγε βίον θαρραλέου ἐρνάτου μὲ τὴν φυσικὴν φαιδρότητα τῆς ἡλικίας του. Ἐλάμβανε μέρος εἰς τὴν ὁμάδα τῶν νέων φοιτητῶν, οἵτινες δὲν γεμίζουν τὰ καφενεῖα μὲ τὴν ἀσθενικὴν ἀργίαν των, ἀλλὰ τῶν ὁποίων ἡ εὐφυΐα εἶναι ἀνοικτὴ εἰς πᾶσαν μεγάλην ἰδέαν, τῶν ὁποίων τὰ χείλη τῶν εἴκοσι μόλις ἐτῶν γνωρίζουν νὰ γελοῦν μὲ ἀληθῆ χαράν, ἄνευ γελοίας σχολα-

πράγματά της ἐπάνω εἰς τὸ ἰδικόν μου διαμέρισμα. Καὶ ἀπευθυνομένη εἰς τὸν γραμματέα. Θὰ τῆς οἰκονομήτητε ἕνα κρεββάτι εἰς τὸ σαλονάκι μου, δὲν εἶναι ἀλήθεια ;

—Βεβαιότατα εἶπεν ὁ γραμματεύς, ὁ ὁποῖος ὡ; ὅλοι ἐθαύμαζε τὴν Ἄνναν καὶ ἠσθάνετο ἓν εἶδος ὑπερηφανείας, ὁσάκις αὕτη τοῦ ἀπέτεινε τὸν λόγον. Θὰ γίνῃ ὅ,τι θελήτετε καὶ ὅ,τι διατάξετε.

Ἡ Ἄννα τότε εὐχαρίστησε καὶ ἀνῆλθε μὲ τὴν μὶς Haow.

— Καὶ ὁ πατέρας ; εἶπε ἐνῷ ἀνέβαιναν.

— Εἶναι εὐτυχής, διότι σὲ εἰξεύρει εὐτυχὴ Ἴσως ἔλθῃ

— Κα ὁ μίστερ Laïn ;

— Ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Αὐστραλίαν καὶ ἴσως ἔλθῃ μαζῆ μὲ τὸν πατέρα σου.

Εἶχαν εἰσέλθει εἰς τὸ σαλονάκι καὶ ἡ Ἄννα ἔτρεξε νὰ ἀνοίξῃ τὰ παράθυρα.

—Νὰ ὁ ἅγιος βράχος εἶπεν Ἀγγλιστὶ, δεικνύουσα ἀπὸ τοῦ παραθύρου τὴν Ἀκρόπολιν. Μίαν μόνον φορὰν ἀνέβηκα ἕως τώρα, διότι οἱ ἀγῶνες δὲν μοῦ ἔδωκαν καιρόν Ἀλλὰ τώρα ποῦ ἦλθες, θὰ πηγαίνωμε μαζῆ καθ' ἡμέραν. Σὺ ἡ τόσον σοφὴ, θὰ εὕρῃς καὶ τὸν θεὸν καὶ τὸν Χριστόν ἐκεῖ ἐπάνω.

— Ὁ θεὸς καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι παντοῦ ὅπου εἶναι ὑψηλά, ὡραῖα καὶ ἀθάνατα ἔργα, εἶπε μὲ κατάνυξιν ἡ ἐφορὰ ἱερεύς.

Τὸ ἐσκέφθην πολλάκις αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἀνέβηκα εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, εἶπεν ἡ Ἄννα Καὶ ὅμως, Μαίη, εἶπεν ἡ κόρη ἡ ἀθάνατος Ἀθηνᾶ εὗρε τὸν θάνατον ἐκεῖ ἐπάνω.

— Ἡ ἀθανασία δὲν ἀποθνήσκει ἀλλὰ μετεμψυχοῦται μόνον εἶπεν ἡ μὶς Haow ἀφαιροῦσα τὸ καπέλλον καὶ τὸ ταξειδιώτικον ἐπανωφόρι της

— Τὶ ὡραῖα πράγματα καὶ πόσον ρητορικὰ ἀριστουργήματα θὰ ἐμπνευσθῇς ἐδῶ, εἶπεν ἡ Ἄννα. Ἀνακλαμβάνω νὰ τυπώσω εἰς ὡραῖον τόμον ὅλους τοὺς χριστιανικοὺς λόγους, ποῦ θὰ σοῦ ἐμπνεύσῃ τὸ κάλλος τῆς ἀρχαίας θρησκείας.

— Θὰ κάμῃς καλά, διότι τὸ βιβλίον θὰ δώσῃ χρήματα. Καὶ κατόπιν τῆς τελευταίας περιοδείας μου εἰς τὸ Paffa'o, εἶπεν ἡ μὶς Μαίη ἐξηπλωμένη εἰς τὸν σοφᾶν, ἔχω ἀνάγκην ἀκόμη ἀπὸ χίλια δολλάρια τὸν χρόνον δι' ἓν σχολεῖον μικρῶν μαύρων, ποῦ ἵδρυσα ἐκεῖ.

— Στέλλω ἀνταποκρίσεις εἰς τὸ Chicago erald. Φυσικὰ θὰ πληρωθῶ Σοῦ δίνω διὰ τὸ νέον σχολεῖόν σου τὸ τριάντα τοῖς ἑκατὸν ἀπὸ τὸ δημοσιογραφικὸν κέρδος μου, ἀπήντησεν ἡ Ἄννα, καθημένη εἰς μεγάλην πολυθρόναν ἀπέναντι τῆς φίλης της Τὰ ἄλλα θὰ μοῦ χρησιμεύσουν διὰ τὸ φροντιστήριόν μου τῆς Diission Street.

στικῆς λεπτολογίας, ἄνευ ἐπιδείξεων σεμνότητος, ἄνευ βαναύσου ἐξευτελισμοῦ. Ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ὁ Λουδοβίκος ἦτο ὁ κάλλιστος μεταξὺ τῶν καλλιτέρων, τόσον ἐμψυχωμένος εἰς τὰς εὐχαριστήσεις, ὅσον ὑψωμένος εἰς τὴν ἐργασίαν, ζῶν εὐτυχής, ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος παρ' ὅλων, παράδειγμα δι' ὅλους.

Μετὰ τὰ μαθήματα τῆς ἰατρικῆς σχολῆς καὶ τὴν καθημερινὴν συναναστροφὴν τῶν φίλων, εἰσήρχετο εἰς τὴν ἐρημίαν του καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα προσφιλοῦς εἰκόνος, τῆς εἰκόνος τῆς Μαρίας, ἥτις ἐκρέματο ἄνωθεν τῆς τραπέζης του πλησίον τῶν εἰκόνων τῶν γονέων του, ἐδυθίζετο εἰς τὴν μελέτην του. Μείνας παιδίον ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἡ πρώτη του φροντὶς κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἦτο νὰ ἐκδάλῃ μυστηριωδῶς ἐκ τοῦ συρταρίου του ἓν ἡμερολόγιον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀφαιρῶν τὰς ἡμέρας μίαν πρὸς μίαν ἔκαμεν ἓν βῆμα περισσότερον πρὸς τὴν ἐπιθυμητὴν ὥραν.

III.

Ὁ χειμὼν ἐπῆλθεν ἰδιαζόντως δριμὺς καὶ φοβερὸς κατ' αὐτὸ τὸ ἔτος. Ο φίλοι τοῦ Λουδοβίκου εἶχον συναθροισθῆ εἰς μίαν ἑσπερινὴν συναναστροφὴν Ὁ Λουδοβίκος ἦλθεν ἀργὰ καὶ ὅταν εἰσῆλθεν, οἱ φίλοι του παρετήρησαν τὴ, ὠχρότητά του, τὸ περιφρόντι μέτωπόν του καὶ τὰ συνεσφιγμένα χείλη του· τὰ ὁποῖα ὁ γέλως εἶχεν ἐγκαταλείψει

— Ἄ ! Ἄ ! τί νὰ εἰπῇ τις, ἀνερώνησεν εἷς τῶν νέων· ὁ σὶρ Λουδοβίκος ἔχει ἀπόψε τὴν σκυθρωπὴν φυσιογνωμίαν ἑνὸς νεκροθάπτου, ὅστις θὰ ὡδήγει μόνος τὴν κηδείαν του !

— Ὁ Λανζερὲν ἔσταμάτησεν ἀποτόμως, προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ. Τίς ἐξεύρει εἶπεν οὗτος, ἐὰν ἕκαστον βῆμα, τὸ ὁποῖον κάμνομεν, δὲν μᾶς πλησιάζῃ εἰς τὸν τάφον;

—Ὦ, Ὦ ! Λανζερὲν, εἶπεν ἄλλος φοιτητής, ἡ περίστασις εἶνε σπουδαία, διὰ νὰ εἴπῃς μίαν τοιαύτην ὁμιλίαν, σὺ ὁ ὁποῖος ἐνοεῖς ὅλα, σὺ ἡ φαιδρότης· θὰ σοὶ συνέβησαν πράγματα σπουδαῖα. Ἔχεις λύπας ἔρωτος ;

— Καθόλου, κύριοι καὶ ἔξοχοι συνάδελφοι ! ὑπέλαβεν ἕτερος. Γνωρίζω τὸ αἴτιον τῆς λύπης τοῦ φίλου μας· ἐν τῇ ἰδιότητί του ὡς μέλλοντος ἐνδόξου σοφοῦ, ὁ Λανζερὲν ἔχει ἐμβολισθῆ δι' ὅλων τῶν ἀσθενειῶν, τῶν ὁποίων ἡ δυστυχὴς ἀνθρωπότης εἶναι ἐπιδεκτική, ὅπως δυνηθῇ νὰ σπουδάσῃ πλησιέστερον τὰ συμπτώματα καὶ ἡ ἀπελπισία του προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι δύο πάθη δὲν ἠδυνήθησαν νὰ δαγκάσωσιν ἐπὶ τῆς εὐρώστου ὑγείας του· ἡ ἐλεραντίωσις καὶ ἡ φυματίωσις.

Ὁ Λανζερὲν ἤρπασε τότε νευρικῶς τὸν βραχίονα τοῦ ρήτορος καὶ τοῦ λέγει μὲ σιγανὴν φωνήν : Σιώπησε, μοῦ κάμεις κακόν· ὑπάρχουν πράγματα μὲ τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ ἀστειευόμεθα.

Ὁ θόρυβος καὶ οἱ γέλωτες ἤρχισαν καὶ ἔπνιξαν τοὺς λόγους τούτους, ὁ δὲ νέος ἔλαβε μετ' ὀλίγον μέρος εἰς τὴν γενικὴν τρέλλαν. Ποτὲ δὲν ἐφάνη τόσον εὔθυμος· ἔδειξε μάλιστα ὑπερβολικὴν φαιδρότητα, εἴτε διότι ἤθελε νὰ καλύψῃ τὴν ἀρχικήν του θλῖψιν, εἴτε διότι ἔχει κρυφίαν τινὰ λύπην, ἐξήτει νὰ τὴν διασκεδάσῃ.

Εἷς φοιτητὴς ἐκ τῆς πατρίδος του ὁ πλέον οἰκεῖος φίλος του εὑρίσκων τὸ ἐξωτερικόν του ἰδιότροπον, τὸν συνώδευσεν εἰς τὴν οἰκίαν του, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέστρεψεν ἐνωρὶς· καθ' ὁδὸν δὲν ἀντήλλαξαν οὐδὲ λέξιν. Φλίσας εἰς τὸ δωμάτιόν του ὁ Λουδοβίκος ἐρρίφθη εἰς ἓν κάθισμα ἔμπροσθεν τῆς γεμάτης ἀπὸ βιβλία τραπέζης του, ἔθεσε τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν του καὶ ἔμεινεν οὕτως ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν, ὅτι ὁ σύντροφός του ἀνησυχήσας ἐπλησίασεν αὐτόν, καὶ εἶδε δύο χονδρὰ δάκρυα, κυλιόμενα ἀπὸ τὰς παριειάς του.

— Τί ἔχεις, ἀγαπητέ μου Λουδοβίκε ; τί ἔχει; λοιπόν ; ἠρώτησεν ἀνυπομόνως.

Ὁ Λανζερὲν τὸν παρετήρησεν ἀτενῶς, τείνων πρὸς αὐτὸν τὰς δύο του χεῖρας :

-- Ἔχω, λέγει οὗτος διὰ βραθείας φωνῆς . . . ἔχω τὸν θάνατον ἐντός μου ! . . Μοῦ μένουν μόνον μερικοὶ μῆνες νὰ ζήσω ἕως τὸ φθινόπωρον, μέχρι τῆς πτώσεως τῶν φύλλων τὸ ἀργότερον. Εἶμαι προσβεβλημένος ἐκ φθίσεως !

— Σύ ; . . . Τί λέγεις ; μὲ τοιαύτην ὑγείαν, ὅπως τὴν ἰδικήν σου !

— Κατ' ἐπιφάνειαν. Ὡς ἐγώ, σπουδάζεις καὶ σὺ τὴν ἰατρικὴν πρὸ πέντε ἐτῶν. Ἐὰν σοὶ διηγούμην λεπτομερῶς τὴν κατάστασίν μου, θὰ ἀνεγνωρίζες ὅλα τὰ συμπτώματα. Ὅλα ἓν πρὸς ἕν, τὰ ἀνεῦρον εἰς τὴν ὀδυνηρὰν σπουδήν, τὴν ὁποίαν πρὸ δύο μηνῶν ἀκολουθῶ, ἀπήντησεν. Ἔλλειψις ὀρέξεως, ξηρὸς βήξ, ἀναπνοὴ βραχεῖα, διαβατικαί, ἀλλὰ συνεχεῖς ὀδύναι εἰς τὸ στῆθος, ὑπερβολικὴ κόπωσις, σπασμὸς νυκτερινός, ὅλαι τέλος πάντων σοὶ λέγω αἱ ἐνδείξεις τῆς ὁποίας ἐδιδάχθημεν εἰς τὴν σχολήν. Λυπηρὸν προνόμιον τῆς ἐπιστήμης μας; εἶναι νὰ δύναταί τις νὰ ἀνακαλύψῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν γέννησιν καὶ συνεχῆ αὔξησιν ἀνιάτων ἀσθενειῶν, τῶν ὁποίων δυνάμεθα ν' ἀριθμήτωμεν μαθηματικῶς τὴν τελευταίαν ὥραν. Εἰς τοὺς ἄλλους δίδομεν ἀνυπάρκτους ἐλπίδας, ὅπως παρηγορήσωμεν τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς των· διὰ τὸν ἑαυτόν μας δὲν ἔχομεν οὐδεμίαν ἀπάτην νὰ κάμωμεν ! Ὁ θάνατος εἶναι καὶ ἐξ ἀρχῆς γνωρίζομεν τὴν ἀκριβῆ στιγμήν, καθ' ἣν θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ. Καὶ ὁ Λουδοβίκος ταραγμένος μὲ φωνὴν ἔντονον ἐν τούτοις, ἐξηκολούθησε :

Παρατήρησε τὸν βραχίονά μου. Ἡ ἀδυναμία ἀρχίζει καὶ δὲν εἶμαι ἀκόμη εἰμὴ εἰς τὴν προδρομικὴν περίοδον. Ἡ ἐπιδεβαιωτικὴ περίοδος θὰ ἔλθῃ πρὸ ἢ ὀλίγον ἀργά, ἀργὰ ἀναμφιβόλως, χάρις εἰς τὴν εὐρωστίαν τῆς κράσεώς μου, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ ! Ὅταν θὰ ἴδω τὰ συμπτώματα, δὲν θὰ ἔχω πλέον ἢ ἐξ ἑβδομάδων ζωήν . . Εἶμαι καλὰ βεβαιωμένος.

Ἰδὲ ἐπὶ τῆς τραπέζης μου τὰ βιβλία τῶν διδασκάλων μας· ὅλα τὰ ἀνέγνωσα καὶ ἐκ δευτέρου, ὅπως ἐμελετήθη καὶ ἐξιχνιάσω μὲ τὴν διάπυρον ἐλπίδα ! ὦ τὴν πλέον ἔνθερμον ἐλπίδα, σὲ βεβαιῶ ! ν' ἀνακαλύψω ὅτι ἠπατώμην ! . . Ἡ ζωὴ ἠνοίγετο ἐνώπιόν μου τόσον ὡραία, τόσον χαρίεσσα ! !

—Ἀλλὰ, λέγει ὁ φίλος, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἔτρεμεν, ὑπάρχουσι φάρμακα !

—Ὄχι . . . γνωρίζεις καθὼς ἐγὼ ὅτι δὲν ὑπάρχουν· αἱ σοφαὶ ἀνοζητήσεις τῶν μαθητῶν τοῦ Pasteur θὰ εὕρουν ἡμέραν τινά, ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἐτελείωσαν καὶ δὲν θὰ ζῶ πλέον, ὅπως ἴδω τὸν θρίαμβόν των ! !

— Ἐξάπτεσαι Λουδοβίκε· ὕπαγε νὰ συμβουλευθῇς τοὺς διδασκάλους μας· θ' ἀφανίσουν τὸν χειμαιρικὴν αὐτὴν νόσον, ἥτις δὲν ὑφίσταται εἰμὴ εἰς τὴν φαντασίαν σου.

— Ὑπῆγα καὶ εἶδον τὸν διασημότερον ἐξ αὐτῶν καὶ ὅστις πάντοτε ἐφάνη καλὸς πρὸς ἐμέ. Τὸν ἱκέτευσα νὰ μοῦ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν τὴν ὁποίαν θὰ ὑπέφερα ὡς ἀνήρ.

— Καὶ λοιπὸν, τί σοῦ εἶπεν ;

— Ὀλίγας λέξεις ἀλλ' ἀρκετάς. Ἀφοῦ μὲ ἠρώτησθη μὲ τὴν πλέον ἀκριβῆ φροντίδα μοῦ ἀπήντησεν :

— Πτωχόν μου παιδίον, ὀφείλεις νὰ διακόψῃς τὰς σπουδάς σου καὶ νὰ ἐπιστρέψῃς μερικοὺς μῆνας πλησίον τῶν γονέων σου· ὁ γενέθλιος ἀὴρ θὰ σοῦ ἔκαμεν ἴσως καλόν . . . Τοῦτο θὰ εἴτῃ δι' ὅντινα ἐννοεῖ· Πήγαινε νὰ διέλθῃς τὴν ἀγωνίαν σου πλησίον τῶν ἰδικῶν σου καὶ ν' ἀποθάνῃς εἰς τοὺς βραχίονά, των !

— Τί θὰ κάμῃς λοιπόν ;

— Θὰ μείνω ἐδῶ ἕως; τὴν ὥραν. . . . θέλω ν' ἀπατήσω τοὺς ἰδικούς μου· καὶ νὰ μὴ τοὺς δώσω τὸ θέαμα τοῦ καθημερινοῦ ἀφανισμοῦ μου εἰς τὴν τελευταίαν στιγμὴν θὰ τοὺς φωνάξω, θὰ ὑποφέρουν πολὺ ἀργότερον, ἀλλὰ θὰ τοὺς ἀπαλλάξω τοὐλάχιστον τῆς φρικώδους θέας τῶν πικρῶν μηνῶν, οἵτινες ἔρχονται δι' ἐμέ.

Ὁ φίλος του τότε τοῦ εἶπε διστάζων · Καὶ ἡ μνηστή σου ;

— Καὶ δι' αὐτὴν ἐπίσης τὸ σχέδιόν μου ἔγινε καὶ νὰ μὲ βοηθήσῃς καὶ σὺ ὅπως τὸ ἐκπληρώσω ! εἶσαι ἀρκετὰ φίλος μου διὰ νὰ στηριχθῶ ἐπὶ σοῦ.

— Ἀπολύτως.

— Θὰ ἦτο ἁμάρτημα, ὡς βέπεις, νὰ ρίψω κάλυμμα πένθους ἐπ' αὐτῆς τῆς χαριέσσης ζωῆς ἥτις ἀρχίζει. Αἱ λοιπόν, πρέπει ἡ Μαρία νὰ μὲ νομίζῃ ἄπιστον εἰς ὅλους μου τοὺς ὅρκους, παρασυρθέντα ὑπὸ τοῦ χειμάρρου τοῦ Παριαινοῦ βίου, ἀνάξιον αὐτῆς . . . Θέλω νὰ μὲ περιφρονήσῃ καὶ ὄχι νὰ μὲ κλαύσῃ ! . Θὰ ὑποφέρῃ διὰ τὴν προφανῆ μου ἐγκατάλειψιν, ἀλλ' ἡ προσβληθεῖσα ἀξιοπρέπειά της, ἡ πληγωθεῖσα φιλαυτία της θὰ τὴν παρηγορήσουν. . . Γνωρίζω τὴν καρδίαν της, θὰ μείνῃ χήρα χωρὶς νὰ ὑπῆρξε σύζυγός μου, δὲν θὰ μὲ λησμονήσῃ ποτέ . . . Ὥστε δὲν θέλω αὐτὴ ἡ γλυκεῖα καὶ προσφιλὴς ὕπαρξις νὰ θρυσθῇ διὰ τοῦ θανάτου μου ! πρέπει κατόπιν μου νὰ εἶναι εὐτυχής !

— Δὲν τὴν ἀγαπᾷς λοιπὸν πλέον ;

— Ὦ φίλε γου, πόσον κακῶς μὲ κρίνεις ! ἀλλὰ ποτὲ δὲν τὴν ἠγάπησα περισσότερον ! τὴν λατρεύω μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις αὐτῆς τῆς καρδίας ἥτις μετ' ὀλίγον δὲν θὰ πάλλῃ πλέον, μ' ὅλας τὰς ἴνας αὐτοῦ τοῦ σώματος, ἐπὶ τοῦ ὁ-

---

πλίου ὁ θάνατος ἐκτελεῖ τὸ ἔργον του ! Τὸ ὄνομά της τὸ ἐπαναλαμβάνω ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας καὶ θὰ τὸ ἐπαναλαμβάνω μέχρι τῆς τελευταίας μου στιγμῆς ! Ἡ εἰκών της δὲν μὲ ἐγκαταλείπει στιγμήν, αὕτη ὑπῆρξε πάντοτε ἡ μόνη μου σκέψις καὶ θὰ εἶναι ἡ ὑπερτάτη μου ἰδέα ! . Ἀλλὰ γνωρίζουσα ἑαυτὴν τόσον ἀγαπωμένην, θὰ ἐπένθει αἰωνίως διὰ τὴν ἐνθύμησίν μου καὶ αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ, σοῦ λέγω ! Θὰ ἔχῃ στιγμὰς ταραχῆς, πόνου, θυμοῦ ἴσως... ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον βοηθουμένη ὑπὸ τῆς φυσικῆς ὑπερηφανείας θὰ λησμονήσῃ τὸν ἄπιστον - . . τὸν ἀχάριστον . . ! Ἡ ζωὴ θὰ ἐπαναλάβῃ δι' αὐτὴν τὰ μειδιάματά της καὶ μίαν ἡμέραν ἢ τὴν ἄλλην. . . . . λυγμὸς διέκοψε τὸν Λανζερέν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἠγέρθη πλέον σοβαρὸς παρὰ ποτέ. Αἱ ἐπιστολαί μου ἤρχισαν νὰ γίνωνται σπανιώτεραι, ψυχρότεραι. Δὲν θὰ ὁμιλῶ πλέον διὰ τὰ πρσσφιλῆ μου πτωχὰ ὄνειρα, τὰ γλυκά μου ὄνειρα, ἀλλὰ θὰ ὁμιλῶ διὰ τὰς Παρισινάς μου διασκεδάσεις καὶ τὴν χαρίεσσαν ζωήν, τὴν ὁποίαν διάγω ἐδῶ. . Σύ, θὰ μὲ βοηθήσῃς εἰς τοῦτο, γράψον εἰς τοὺς γονεῖς σου καὶ εἰς τοὺς ἐκεῖ κάτω φίλους μας τὰς λυπηρὰς ἠθικὰς μεταβολάς αἵτινες ἔγιναν ἐν ἐμοί, τὴν ἀκαταστασίαν μου, τὰς παντὸς εἴδους τρέλλας μου, κατὰ τὰς ὁποίας χάνω τὴν ἀξιοπρέπειάν μου καὶ τὸν ζῆλον τῆς ἐργασας μου τοῦ μέλλοντός μου καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ὑγείαν μου. Τὸ πρᾶγμα θὰ διακοινωθῇ θὰ γνωστοποιηθῇ καὶ θὰ φθάσω εἰς τὸν σκοπόν μου. Σὺ μόνος καὶ οἱ γονεῖς μου, εἰς τοὺς ὁποίους τὴν τελευταίαν στιγμήν, θὰ ἐμπιστευθῶ τὴν ἀλήθειαν, θὰ εἶσθε οἱ φύλακες τοῦ μυστικοῦ μου

Ὁ Λανζερὲν ἐσταμάτησεν ὡς διὰ νὰ στίξῃ τοὺς ἰδίους του λόγους, ὅτε διαρκὴς ξηρὸς βὴξ τοῦ ἔσεισε τότε τὸ στῆθος καὶ ὅταν ἀπεμάκρυνε τὸ ρινόμακτρον ἐκ τῶν χειλέων του, ὁ φίλος του εἶδε κηλῖδα αἵματος ἐπ' αὐτοῦ.

IV

Εἶναι πολὺ λυπηρὸν αὐτό, Κα Valubrt ἔλεγεν ἡ Κα Poitevin εἰς τὴν φίλην της ὅταν ἐπέστρεφον ἐκ τοῦ κοιμητηρίου ὅπου πρὸ ὀλίγου ἐνεταφίασαν τὸν Λουδοβίκον Λανζερὲν νέος ποῦ ἐφαίνετο τόσον γλυκύς, τόσον σεβαρός, τόσον καλῶς ἀνατεθραμμένο . Ἐνθυμεῖσθε μίαν ἑσπέραν καθ' ἣν σᾶς συνήντησα, ἀκριβῶς ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας τῶν δυστυχῶν γονέων του ; Ναὶ ἦτο ἀκριβῶς τὴν ἑσπέραν, ὅπου ὁ δυστυχὴς νέος θὰ ἐμνηστεύετο τὴν δεσποινίδα Ἑρμπώ· σᾶς διηγούμην ὅτι οἱ Παρίσιοι εἶνε μία κακὴ πόλις, ἥτις ἔγινε διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν νέων !

Καὶ εἶναι ἀληθέστατον, Κα Poitevin. Οἱ γονεῖς του εἶναι πολὺ δυστυχεῖς ὀχιμόνον διότι ἔχασαν τὸ μονογενές των ἔκνον, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔπαθεν ἐκ τῆς κακῆς του διαγωγῆς. Μοὶ εἶπεν ὅτι ἔγραφον οἱ φίλοι του πῶς διῆγε μίαν ἐλεεινὴν ζωήν.

— Εἶναι φρικώδες ! καὶ ἡ καϋμένη ἡ δεσποινὶς Ἑρμπώ, φαίνεται ὅτι ὅταν ἔμαθεν ὅτι ὁ μνησιήρ της ἦτο ἄπιστος, ἐδοκίμασε κατ' ἀρχὰς μεγάλην λύπην. Ἀλλ' εἶναι κόρη μὲ καρδίαν καὶ ἀξιοπρέπειαν καὶ ἀφοῦ τὴν ἐλησμόνησεν ἐλησμόνησε καὶ ἐκείνη.

—Ποῦ εἶναι τώρα ; δὲν τὴν εἶδον εἰς τὴν κηδείαν

— Φυσικῶς ἡ θέσις της δὲν ἦτο ἐδῶ· εἶναι εἰς τὸ Μεσημβρινὸν μὲ τοὺς γονεῖς της καὶ μὲ τὴν οἰκογένειαν Saint Ythier. Ἐ ! εἶναι καὶ ὁ υἱός των μαζῆ ὅστις εἶναι πολὺ νόστιμος καὶ φρόνιμος αὐτός. Νομίζω μάλιστα ὅτι πρὸ πολλοῦ καιροῦ . . . . . .

V

Τὸ ὕστατον ὄνειρον τοῦ Λουδοβίκου ἐξεπληρώθη. Ὁ βίος θὰ ἔχῃ ἀκόμη μειδιάματα διὰ τὴν μνηστὴν τοῦ ἀπίστου. ! ! . .

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Μαρία Ζερβουδάκη**

Ἐπέρασα ἀπ' ἐκεῖ πρὶν νὰ φύγω Ἡ Τζίλ, ἡ ξανθούλα εὐσουμένη σου μοῦ ἔδωκε τὴν κούκλαν της νὰ σοῦ τὴν φέρω. Τὴν ἔχει κάμει πολὺ εὔμορφη καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι σοῦ τὴν χαρίζει. . καὶ σὲ περιμένει. . .

— Φοβοῦμαι ὅτι θὰ ἀργήσω νὰ γυρίσω. . .

— Πῶς ! εἶπεν ἡ μὶς Haow.

— Εἶναι μεγάλη εὐτυχία ὅτι ἦλθες Ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ ἕνα καλὸν σύμβουλον. . .

— Ἀλλὰ τί ἔγινεν ἡ Κα Μύρτου ; Εἴχετε φύγει μαζῆ.

—Ἡ μητέρα της εἶναι εἰς κίνδυνον καὶ ἔφυγεν εἰς τὴν Βενετίαν ἀπὸ τὴν Δευτέραν. Σήμερα εἶχα εἰδήσεις της ἀπὸ τὸ Πρίντεζι.

Ἡ θύρα ἐκτύπησε καὶ ὁ ἐπὶ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἄννας ὑπηρέτης ἐφάνη φέρων ἐπὶ δίσκου γράμματα.

—Ἴσως, εἶπεν ἡ Ἄννα, ἔχω νεωτέρας εἰδήσεις. Καὶ ἤνοιξε τὰς δύω ἐπιστολάς : Τὸ γράψιμον τῆς ἦτο ἄγνωστον, καὶ φυσικὰ πρὶν ἢ ἀναγνώσῃ, ἐζήτησε τὴν ὑπογραφήν. Ἀλλὰ καὶ τὰ δύω γράμματα ἦσαν ἀνυπόγραφα. Τὰ ἐστριφογύρισεν εἰς τὰ χέρια της, γινομένη αἴφνης σκεπτικὴ καὶ ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν φίλην της

—Νὰ ἀμέσως ὅτι λαμβάνω ἀνάγκην τῆς σοφίας σου. Εἶναι ἀνώνυμα. Νὰ τὰ διαβάσω ;

— Νὰ τὰ διαβάσω ;

—Ἀνώνυμα; εἶπεν ἡ ἱερεὺς μὲ μελαγχολίαν εἰς τὸ πρόσωπον. Ἴσως σοῦ ἀποκαλύπτεται καμμία δυστυχία διὰ νὰ τὴν συνδράμῃς. Διάβασε.

Ἡ Ἄννα ἤρχισε τὴν ἀνάγνωσιν καὶ εὐθὺς ἀπὸ τὰς πρώτας γραμμὰς τὸ πρόσωπόν της ὠχρίασε καὶ ἔπειτα ἔγινε κα κόκκινον. Ἰδοὺ τὶ περιεῖχεν ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη :

«Δεσποινίς,

«Ὁ ἄνδρας, τὸν ὁποῖον φαίνεσθε ἀποφασισμένη νὰ κάμετε κύριον τῆς τύχης σας, εἶναι ὁ πλέον φαῦλος καὶ ὁ πλέον ἄτιμος τῶν ἀνθρώπων. Ἐραστὴς τῆς κυρίας, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁποίας ἐχορεύσατε χθές, θηρευτὴς ὅλων τῶν πλουσίων νυμφῶν Κ)πόλεως, ναυάγιον πάσης ἀτιμίας καὶ διαφθορᾶς, καταδιωκόμενος ἀπὸ τοὺς δανειστάς του, σᾶς ἐπετέθη μὲ τόσην δεξιότητα, ὥστε τὴν ἅλωσιν τοῦ χρυσίου σας νὰ θεωρῇ ζήτημα μόνον ἡμερῶν. Προσέξατε. Εἴσθε εἰδοποιημένη».

Τὸ γράψιμον ἂν καὶ προσποιημένον ἐφαίνετο ἀνδρικόν.

Ἡ Ἄννα, ὅταν ἐτελείωσε, τὴν ἀνάγνωσίν της ἔσχισε τὸ χαρτὶ μὲ ἀγανάκτησιν καὶ τὸ ἐπάτησε μὲ κίνησιν μεγάλης ὀργῆς.

Ἡ ἱερεὺς τὴν ἔβλεπεν ἔκπληκτος καὶ ἐσιώπα.

Ἡ Ἄννα χωρὶς νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ἄλλο γράμμα, τὸ ἔσχισε

καὶ αὐτό, καὶ ἔπειτα ὡς ἀπαντῶσα εἰς τὸ ἐξεταστικὸν βλέμμα τῆς ἱερέως εἶπε :

— Δὲν ζητοῦν τὴν συνδρομήν μου, ὡς ὑποθέτεις. Ἀλλὰ μοῦ παρέχουν τὴν ἰδικήν των. Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη μου λύπη καὶ ἡ πρώτη ἀφορμὴ ἀπογοητεύσεως διὰ τοὺς Ἕλληνας.

—Ἡ κακία,εἶπεν ἡ ἱερεύς, κυριεύει τὰ πνεύματα τῶν ἀνθρώπων πολὺ εὐκολώτερον ἀπὸ τὴν ἀρετήν. Λησμόνησε τὸ ἀνώνυμον γράμμα καὶ σκέψου ὅτι ὁ κρυπτόμενος διὰ νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν δύναται νὰ εἴπῃ φανερά, εἶναι ἐνίοτε ἄξιος συγγνώμης. . . . Ἂς ὁμιλήσωμεν διὰ τοὺς ἀγῶνας.

Ἡ Ἄννα ἐφαίνετο βυθισμένη εἰς ὀδυνηρὰς σκέψεις.

— Προφθάνω νὰ πάρω ἕνα λουτρὸν πρὸ τοῦ προγεύματος ; ἠρώτησεν ἡ ἱερεύς.

Ἡ Ἄννα ἐσηκώθη, ἐπίεσε τὸν ἠλεκτρικὸν κώδωνα καὶ εἶπε πρὸς τὸν ἐμφανισθέντα ὑπηρέτην μὲ κάποιον θυμὸν εἰς τὴν φωνήν : Νὰ ἑτοιμασθῇ ἀμέσως ἓν λουτρὸν διὰ τὴν κυρίαν.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΙΑΤΡΟΙ ΕΙΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΒΕΛΓΙΟΝ

Τὰ Πανεπιστήμια τοῦ Ἀμστελοδάμου, τοῦ Utrecht τῆς Groningue καὶ τῆς Leyde δέχονται ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν γυναῖκας ὑπὸ τοὺς ἰδίους ὅρους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους δέχονται καὶ ἄνδρας σπουδαστάς. Πολλαὶ γυναῖκες ἰατροὶ εἶναι φυσικὰ ἀποκατεστημέναι εἰς ὅλην τὴν Ὁλλανδίαν,ἀσχολούμεναι ἰδίως εἰς νοσήματα παιδικὰ καὶ γυναικολογικά.

Ἀρκεταὶ ἐπίσης εἶναι διωρισμέναι ὡς ἐσωτερικαὶ βοηθοὶ τῶν νοσοκομείων. Αἱ ἀσχοληθεῖσαι εἰδικώτερον εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας λαμβάνουν θέσεις εἰς τὰ ἐργαστήρια τῶν καθηγητῶν ὡς καὶ εἰς τὰ ἀνθρωπολογικὰ μουσεῖα.

Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τοῦ Amsterdam διώρισε δημοτικὸν ἰατρὸν διὰ τὰς γυναῖκας ὑπαλλήλους τὴν ἰατρὸν δα Johanna Van Maarseven.

Διὰ βασιλικοῦ διατάγματος, χρονολογουμένου ἀπὸ ἐτῶν τινων μία ἰατρὸς ἡ κ.Catherina Tussenbroëk ἀσχολουμένη ἰδίως εἰς γυναικολογικὰ νοσήματα διωρίσθη μέλος τῆς ἰατρικῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς. Εἰς τρόπον ὥστε οἱ σπουδασταὶ τῆς γυναικολογίας ἀριθμοῦν μεταξὺ τῶν ἐξεταστῶν των καὶ μίαν γυναῖκα.

Εἰς τὸ Βέλγιον ἑξ γυναῖκες ἰατροὶ ἐξασκοῦν τὸ ἐπάγγελμά των καί τινες φαρμακοποιοί. Ἡ πρώτη φαρμακοποιὸς εἶναι ἡ δὶς Popelin ἀδελφὴ τῆς πρώτης Βελγίδος δικηγόρου. Τὰ πανεπιστήμια τοῦ Gand, τῶν Βρυξελλῶν καὶ τῆς Λιέγης δέχονται πρὸ εἰκοσαετίας ὅλης σπουδαστρίας γυναῖκας.

Σκανδιναυία—Φιλλανδία

Οἱ ἰατροὶ τῶν σουηδικῶν Πανεπιστημίων φέρουν ἀντὶ πίλου ἕνα τετράγωνον σκέπασμα κεφαλῆς μὲ φούνταν πίπτουσαν πρὸς τὰ ἀριστερά. Αἱ γυναῖκες ἰατροὶ φοροῦν τὸ σκέπασμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον τὰς καλύπτει θαυμάσια.

Ἂν δὲ ἡ schapka αὐτὴ δὲν εἶναι ὑποχρεωτική, αἱ γυναῖκες τὴν φοροῦν εἰς ἔνδειξιν τῆς ἰσότητός των μετὰ τῶν ἐπιστημόνων ἀνδρῶν.

Ἀπὸ τοῦ 1888 μέχρι σήμερον 11 γυναῖκες ἰατροὶ ἔλαβον τὰ διπλώματά των. Ἄπασαι δὲ ἐξασκοῦν τὴν ἰατρικὴν εὐδοκίμως εἰς διαφόρους πόλεις.

Εἰς τὴν Δανιμαρκίαν ἐπίσης αἱ γυναῖκες γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ Πανεπιστήμια ἀπὸ τοῦ 1875, ἐπίσης εἰς τὴν Νορβηγίαν.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ πρίγκηψ Ὀσκὰρ τῆς Σουηδίας ἐνυμφεύθη τὴν δεσποινίδα Mauk, ἰατρὸν πτυχιοῦχον τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Λονδίνου, καὶ νοσοκόμον. Ὁ πρίγκηψ ἤθελε νὰ μεταβῇ ὡς ἱεραπόστολος εἰς Ἀφρικήν, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς γυναικός του, ἥτις θὰ ἵδρυεν ἐκεῖ νοσοκομεῖον.

Haryett Tontanges

ΜΙΑ ΕΞΑΕΤΗΣ ΠΙΑΝΙΣΤΡΙΑ

Πρό τινων μηνῶν ἀκόμη οἱ Παρισιοι καὶ ὅλος ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος ἐχειροκρότουν καὶ ἀπεθανάτιζαν ἕνα μικρὸν βιολιστὴν μόλις τεσσάρων ἐτῶν, ὁ ὁποῖος μὲ χεῖρα διδασκάλου ἐχειρίζετο τὸ τόξον τοῦ ὡραιοτέρου καὶ δυσκολωτέρου τῶν μουσικῶν ὀργάνων, τοῦ βιολίου Σήμερον τὸν μικρὸν βιολιστὴν διαδέχεται μία μικρὰ ἑξαετὴς πιανίστρια, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ νέον θαῦμα τῶν Παρισίων.

Συνθέτει μόνη της αὐτοσχεδίως καὶ ἐκτελεῖ ταυτοχρόνως μετὰ καταπληκτικῆς εὐκολίας. Εἶναι ὑψηλή, παχουλὴ μὲ φυσιογνωμίαν ἐντελῶς πολὺ πολὺ μικροῦ ἀβώου παιδιοῦ. Ἔχει μαλλιὰ πολλὰ καὶ καστανά, τὰ ὁποῖα κυματίζουν εἰς τοὺς ὤμους της εἰς ὡραίους πλοκάμους καὶ περιβάλλουν τὸ πρόσωπάκι της ὡς μεταξωτὸν πλαίσιον. Τὰ μάτια της εἶναι μαῦρα, μεγάλα καὶ πολὺ ἔξυπνα, ὀμματα ποῦ φαίνονται ὡς νὰ ζητοῦν κάτι παντοῦ καὶ τὰ ὁποῖα, ὅταν σᾶς ἀτενίζουν, σᾶς κάμνουν νὰ χαμηλώνετε τὰ ἰδικά σας.

Ἡ Ἀδελίνα de Germain παίζει πάντοτε χωρὶς μουσικὴν καὶ χωρὶς νὰ δείξῃ οὐδεμίαν κόπωσιν· ἔπαιζεν εἰς μίαν συναυλίαν ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν συνεχῆ ὥραν τὰ πλέον δύσκολα τεμάχια,τὰ ὁποῖα τὸ κοινὸν τῆς ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Chopin,τὸν Beethoven, τὸν Listzt. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς κουκλίτσας αὐτῆς, ἡ ὁποία μὲ ὅλα τὰ μαξυλάρια,τὰ ὁποῖα τίθενται ἐπὶ τοῦ καθίσματος, κρύπτεται ὑπὸ τὸ πελώριον πιάνο εἶναι ἁπλούστατα θαυμασία. Συνοδεύει τὸν πατέρα της εἰς τὸ βιολὶ μὲ χρόνον καὶ μέθοδον, ἡ ὁποία ἐπισπᾶ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα.

Ἀλλ' ὅταν, ὑπὸ βροχὴν πάντοτε χειροκροτημάτων πηδήσῃ ἀπὸ τὸ κάθισμά της, εἶναι ἕνα bébé γελαστὸν καὶ χαριτωμένον. Εἰς ὅσους τὴν ἐπαινοῦν τείνει τὰ μαγουλάκια της διὰ φίλημα, ἀλλὰ μὲ κάποιαν ἀνυπομονησίαν, διότι βιάζεται νὰ παίξῃ μὲ τ' ἀδελφάκια της κυνηγητὸν ἢ τυφλόμυγα διὰ τὴν ὁποίαν τρέφει ἰδιαιτέρας προτιμήσεις.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΠΑΤΣΙΦΑ ΚΑΙ ΥΙΟΥ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ καταστήματος «Σ. Πατσιφᾶ καὶ Υἱοῦ» προσετέθη ἐν αὐτῷ Εἰδικὸν Τμῆμα εὐθηνῶν καὶ ὡραιοτάτων ὑφασμάτων ὧν λεπτομερὴς κατάλογος ἕπεται·

Ζεφήρια καὶ τσήτια ἀπὸ Λεπτ. 55 καὶ ἄνω.
Βατίσται νεώτατα καὶ ὡραιότατα πάσης ποιότητος.
Ὑφάσματα μαλλοβάμβακα ὁ πῆχ. ἀπὸ 1,50.
Ὑφάσματα ὁλομάλινα ὁ πῆχ. ἀπὸ 2,75 καὶ ἄνω.
Ταφτὰ χρωματιστὰ ἐκ καθαρᾶς μετάξης ὁ πῆχ. 3,90.
Φουλάρια σκέτα παντὸς χρώματος (Pougé) ὁ πῆχ. 2,25.
Μεταξωτὰ κλαδωτὰ διὰ φορέματα νυμφικὰ ὁ πῆχ. ἀπὸ δραχ. 5.
Κορδέλλαι μεταξωταὶ double face No 12 ὁ πῆχ. δρ. 0,90.
Χειρόκτια δερμάτινα (τοῦ grenoble) ἠγγυημένα τὸ ζεῦγος 6,50.
Βέλα πάσης ποιότητος καὶ χρώματος ἀπὸ δρ. 1 καὶ ἄνω ἕκαστον.
Μανδαπολάμια Ἀλσατίας ἀρίστης ποιότητος.
Ἀρώματα τῶν ἐξοχωτέρων ἐν Παρισίοις κατασκευαστῶν.
Eau de colagne εὐρωπαϊκὴ ἀτὸ 1,45 κατὰ φιάλην.
Ψαθαι καὶ ἐκλεκτὰ ἄνθη διὰ γυναικεῖους πίλους.
Διὰ τὰς μοδίστας ἐξαιρετικαὶ τιμαί.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ἀνωτάτης μορφώσεως, ἀρίστη μαθηματικὸς ζητεῖ μαθήματα εἴτε καὶ προασκήσεις δι' ἐξετάσεις ἀρρένων καὶ θηλέων. Εἶνε πολὺ εὐμέθοδος καὶ ἡ διδασκαλία της ἀποφέρει πάντοτε ἄριστα ἀποτελέσματα. Συνιστᾶται θερμότατα παρ' ἡμῶν. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον μας.